

Pesti capricco

Tombol a nyár, a szőke pesti panel-nyár, háztömbök délibábja ölén várom a kék buszt. Nyár, nyár, észvesztő, aszfalt-puhító, rekkenő Füredi lakótelep, hőkatlanban lebegő tízemele-tesek, tikkadt kiskocsmá, feneküket riszáló barnára sült lányok, egy bábész mosoly a világ, kamaszos könnyelműség minden rezzenés... Ritka pillanat, békében vagyok magammal, rajongok most velem lenni. „Zeng bennem a vigalom meg a legújabb...” –sziszegem a fogam között, s hallani vélem a kísérőzene lüktető szólamait (na majd ezt hallgassátok meg, srácok!), telibúgja bódult agyam, mindettől kiragyog belőlem az alkotás gyönyöre, Piros szerint ilyenkor a legszebb az arcom.

Izzanak a percek, elégtelenül várom a százharmincast. Szembetűnően túloltözött manus ögyeleg körülöttem, nyútt zakó, redvás szövetnadrág rajta, csuklóján mocskos reklámszatyrot lógat. Szagos, mint a Rákos-patak, olajos, vegyszeres, erjedt kanális-ájert áraszt. Vélem, fölkeltem az érdeklődését, rám pályázik, kerülget, már-már tapintatlanul közel oldalog. (Tudod mit, öreg, ez egyszer jókedvemben találtál. Nem riaszt meg toprongyos külsőd, dögszagod miatt sem fintorgok, hősiesen eltűrlek, lásd, kivel hozott össze a sors. Bizonyára mások kerülnek, mint a leprást, tessék, itt egy kis kárpótlás, te szegény, az állandó megaláztatásokért.) Egyre merészebb az ipse, megáll rézsut előttem, oldalvást az arcomat fürkészi, nyilván lát rajtam valamit, ami aligha elutasító, ellenkezőleg, derűs fizimiskám tovább bátorítja. Még közelebb settenkedik, lopja a távolságot, de közben menekülésre kész, kissé meggörnyed, alázatos pózt fesz föl, s végre rászánja magát: – Bocsásson meg, uram, megengedi, hogy meséljek magának az életemről? – a hang tompa, elfogódott.

(Hohó, barátocskám, túl messzire mentél!) – Nem vagyok rá kíváncsi! – közlöm határozottan, és átnézek rajta. Meginog, tétován hátrább tolat, de nem bír tágítani, valahogy ráérez a kedélyállapotomra, hogy elutasításom korántsem fakad morózus háttérből. – Koreai veterán vagyok... – kezdené, szavát azonban elnyomja a begördülő csuklós, kéjes sóhajjal nyílnak a harmonika-ajtók, nyúlánk nő a leszálló, lenge gézruháján áttetszik háromszögletű piros pöttyös bugyija. Szaporán, kölykösen ugrom járműre, vannak utasok jócskán, azért sikerül elfoglalnom törzs-állóhelyem a csukló forgórészében, megmarkolom a függőleges fémcsővet, kisterpeszt veszek föl, talpig készen vagyok a közlekedésre. Nagyot rántva már indul is alattam a gumipadló, okádék szagával hirtelen vágódik mellém a veterán, minden átmenet nélkül dumálni kezd hozzám, mintha az iménti elutasításom meg se történt volna. – Ott is volt ilyen dög meleg, hohó, a sátorban valóságos pokol, azt mondja, Tóni, csesszétek meg, én csinállok mindjárt Szibériát, hát oszt behozott egy oxigénpalackot, a svédfogóval leütötte a tetejéről a szelepet, majdnem pofán gyúrt vele, de oszt kiobbant belőle a sűrített oxigén, hát tényleg olyan hideg lett, mint a jégveremben... – többen felénk bámulnak, nem mondhatnám, hogy teljesen nyugodt volnék, de eltökélt annál inkább (nyomjad csak cimbora, én ugyan meg nem mukkanok!). –...a palack tiszta deres volt, a hülye Lugosi meg azt mondja, hapsikáim, nekem még a nyelvem is izzad, oszt akarja nyalni a palackot, ojjé, mindjárt elrántotta, oszt leszakadt a nyelvéből egy darab, elkezdett ömleni a vér, tiszta vér lett az inge... – lopva rápillantok, nyomban meg is bánom: retektől feketéllő nyaka, szénporos képe, szöszökkel tűzdelt csimbókos bozontja láttán elfog az undor. Honnan a pokolból szalasztották ezt az ágrólszakadttat? Fikarcnyit eltűnődöm: vajon tényleg magjárta Koreát? Mit foglalkozom vele, engem várnak a srácok, vár a zene, majdan a színpad, a siker! Csak nem állok le ezzel a szutykos, hajléktalan nyárimikulással! – ...kivezényeltek minket a tűzvonalba, na, ott aztán volt haddelhadd, a légnyomástól összevissza rohángáltunk, mint a kába csirkék, hohó, oszt mellettem robbant fel az akna, Tóninak lenyírta mindkét lábát, alig bírtam őt kimenteni, most tolókosin jár, nem ismeri véletlenül, a Blahán szokott villamosjegyet árulni, szerencsétlen nagyon magjárta, szokta is

mondani, Sanyi, a bűdös istennek mentettél meg... – Furán festhetünk így kettecskén: a koma csak fújja, én meg fapofával elnézek a feje fölött. Nem veszem föl a kesztyűt, és nem is fogok holmi rinyálós nőszemély módjára elmenekülni előle. A legjobb helyen állok, jogom van itt állni, remélem, az alkalmi publikum is osztja a véleményem – ...nézzen ide, mit mutatok én magának, na, nézze csak meg... – kotorász zizegős műszatyrában, előhalász egy csillogó tárgyat. Önkéntelenül odasandítok, krómozott bokszertűn a szemembe, meglepődöm, mondhatni, kissé meg is rettenek. Akárha profi pszichiáter, tüstént észleli riadalmam. – Jaj, ne ijedjen meg, kérem! Csak azt szeretném kérdezni, mennyit adna érte? – Büszkén fölszegem a fejem, keménységet erőltetvén arcomra, belebámulok a semmibe. (Jártasd csak a pofádat, pajtikám, a kutyát nem érdeklí! Amúgy mindjárt leszálok.) – Jó kis szerszám ez, vadonatúj, esküszöm az életemre, még nem használtam! Odaadom egy lepedőért... nyolcszázért... hatszáz forintért. Na rendben van, ötszáz a legutolsó ajánlatom. Tessék, ötszázért a magáé! – Lassít a busz, nekilódulok, a sűreje felé tülekszem, lehetőleg fürgén, nem tagadom, bízom abban, hogy a veterán nem jön utánam. Elszalalomozom egész a hátsó ajtóig, néhány másodperc még és a szabadban vagyok, rögvest óriási léptekkel eredek neki, arra se vesztegetem az időmet, hogy kilessem, sikerült-e leráznom terhes útitársamat. A Csömöri útról befordulok a Rákóczi utcába, feslett, alkoholista kinézetű öreglány tántorog előttem, szörnyű recsegéssel harákol (hol a pikliben fáztál meg ebben a gatyarohasztó időben?), aztán egy éles fordulóval beveti magát a Pléh kocsmába.

E pillanatban érzékelem, hogy a buszom kiindul a megállóból, nyomában fémcsattanás, állati üvöltés hallik, majd hozzá fékcsikorgás, rémült kiáltások fröccsennek a jelenben széjjel. Nem fordulok hátra, meg sem torpanok, ugyan miért, semmi közöm a szokatlan hangok forrásához, gyanakvásom árnyát vakító fénnel tünteti el meggyőződésem: ha netalán avval az illetővel történt valami, én teljesen vétlen vagyok, amit műveltem, helyesen tettem, egy szépreményű rock-énekes mégsem bratyizhat össze egy senkiházzal!

Minden rendes halandónak megvan a maga dolga. Hit, szívósság kell az élethez, s különösen ahhoz, hogy az ember együttessen irányítson, dalokat komponáljon, szöveget írjon, s mindezt napi nyolc-tíz óra robot mellett (ez az igazság!), sietek is, alig várom már, hogy előadhassam legújabb számomat a srácoknak. És tovább tombol a nyár, a barackérlelő rákos-szentmihályi nyár.

A próbateremben majdnem teljes a létszám. Hangolnak a srácok, a dobos egykedvűen vájkál az orrában, az erősítők úrbeli sustorgással töltik be a teret. Itt mindig pajkos izgalom tesz boldoggá, imádom ezt a miliót: sóvár ujjaim föltekerik a potméter gombját, belecikkantok a mikrofonba – cikk! –, s érzem az erőt, a rock igazát, az ifjúság örökét, a létem értékét. Már csak Laci hiányzik a tágas pillanat beteljesüléséhez, végre ő is betoppan.

– Apikáim! – kiáltja nyomban, érezhetően földúlt az állapota – Szörnyűséget láttam! Egy mandrónak letépte a busz a kezét. Ilyet még nem éltem. Indult ki a százharmincas a megállóból, a főszer meg belevágott bokszerral az oldalába. A lemez beszakadt, s ahogy a buszos gázt adott, az ipsének csuklóból leszakította a kézfejét. Höhn, értitek? A faszi itt, kezét meg viszi a busz...

Beleereszkedem a részemre fönntartott öreg fotelba, ahonnan kitűnően látok mindent, karnyújtásnyira az erősítőm, félméternyire a mikrofonom, igazán eszményi hely. Képtelen vagyok tovább Lacira figyelni, a többiek kíváncsiskodó kérdései se jutnak el hozzám. A szoba falán sorakozó tojástartók katonás rendjét figyelem, iszonyú élességgel látom ezeket a papírmasszából préselt idomokat: mennyit dolgoztak vele a fiúk, én pernahajder, kihúztam magam ebből a munkából. Milyen ember vagyok én?

- Srácok – mondom vigyázva, nehogy a szemükbe nézzek –, borzasztó ez az egybeesés. Az egyik barátomat is baleset érte. Ne haragudjatok, szeretnék kicsit sétálni, hadd tűnjek el egy órácskára. – Röpke ideig tapintatos csönd feszül közöttünk.

– Megkergült a világ – dűnyyögi Dagi, a gitáros.

– Persze, menjél csak! – mondja Péter, a dobos.

Egyenest a Pléh kocsmába visz a lábam. Beállok a söntés elé, a harákoló öreglány mellé, a csapos pohos, teltképű fickó, inkább látszik örmény szatócsnak – ezt korábban állapítottam meg –, kérek tőle egy korsó sört meg féldeci pálinkát. Lassan valahonnét az agy salakjából pontosan visszaidéződnek Laci szavai: ...Valami lepusztult hobó... Tudja a gyász, miért csinálta... Csupa vér lett a zebra... A maszek zöldséges kötötte el a karját egy madzaggal... Kocsiba rakták, bevitték a...

Illegális óhajom íme megvalósul, az alkohol alaposan lezsibbaszt (köszöntelek dicső delírium testvérem!), a verejték kiüt egész testemen, érzem, rám tapad a farmer (a rohadásért nem a könnyű nadrágomat vettem föl!). Bámulom szakadt nősomszédom ványadt, elkínzott arcát, s egyszerre mélyen megesik a szívem rajta. – Tisztelt asszonyom, engedje meg, hogy megvendégeljem! – Az öreglány rám mered, enyves szeme gyanakvással nyílik szét, a ragacsok cénára nyúlnak ritkás szempillái között. – Mit akarsz?! – rikoltja megdöbbenő hangerevével. – Mi a faszt akarsz te, te geci?! A kurva anyáddal szórakozzál, ne velem! Kikaparom a szemed, te geci! – Igen, azt kívánom, tegye meg. Bár felképelne, bár belemarna tíz körömmel az arcomba, cibálná ki tövestül a hajam. Köpjön pofán, harapja le a fülem, zúzza szét az orrom, verje ki valamennyi fogam! (Nagyságos asszonyom, kérem, kérem!)

– Ne arénázz már, Rozi! – förmed rá a csapos. – Örülj, hogy fizet neked ez a fiatalember! Nem baszni akar, meg kinek kellenél te már!

Az öreglány megkapja a fröccsét, aztán rátör a roham. Szűnni nem akaró, végtelenbe nyúló köhögés rázza: kaffog, ugat, vinnyog.

Meglehet, ma már nem megyek vissza a srácokhoz.